15.11.2026 - Službou a štědrostí budujeme společenství

Čtení: Malachiáš 3,6-18

Písně: Jak úžasná; Adonaj – Ty jsi Král králů; 289 – Tebe Bože, chválíme; 599 – Všechno, co mám je Pane tvé; 589 – Buď sláva Bohu, chvála Otci 698 – Dobře staví, kdo zná a ví

2. Korintským 9:7-8 – „*Každý ať dává, jak se v srdci rozhodl, ne s lítostí anebo z povinnosti. Vždyť Bůh miluje ochotného dárce. Bůh je schopen rozhojnit k vám veškerou milost, abyste vždycky a ve všem měli veškerý dostatek a mohli se štědře účastnit každého dobrého díla.“*

Před časem jsme mluvili o Božím království. Dnes se zaměříme na to, co je církev podle Bible. Řecké slovo *ekklésia* označuje církev jako společenství lidí. Církev totiž nejsou budovy, do kterých přicházíme, ale my sami. Budova je důležitá, protože se potřebujeme někde scházet, ale podstatou církve jsou lidé. Každý by měl patřit do konkrétního společenství, kde přijímá duchovní pokrm, zná svého pastora nebo vedoucího a má svůj duchovní domov – místní ekklésii. Důležité místo v životě církve mají také domácí skupinky.

Církev se musí vrátit ke kořenům. Když byl Ježíš veden na kříž, Pilát si umyl ruce a dovolil, aby byl ukřižován. Dnes vidíme mnoho podobných Pilátů, kteří se nechtějí postavit k tomu, co se děje kolem nich. Ani já si dnes nechci umýt ruce a mlčky přecházet skutečnost, že se současná církev vzdaluje pravdě evangelia. Je důležité znát dějiny církve. Pokud nevíme, jak vypadala dříve, můžeme si myslet, že je všechno v pořádku. Když se ale opakovaně vracíme k Bibli, zvláště k Novému zákonu, zjistíme, že současná církev ve své převážné většině evangelium zploštila a přetvořila. Ježíš přestal být představován jako Pán a stal se především tím, kdo má plnit naše přání. Poselství kříže nahradil humanismus, vedení Duchem svatým motivačními poselstvími a do centra církve se dostalo lidské pohodlí a potřeby. Církev se musí vrátit ke svým kořenům a k pravému evangeliu. Ke křesťanství, ve kterém Ježíš skutečně znamená Pána a jeho slova „Následuj mě“ znamenají, že za ním jdeme bez ohledu na cenu. Bůh, jeho království, církev a její poslání musí být na prvním místě. Ježíšovy touhy se musí stát našimi touhami. Jen tak můžeme skutečně očekávat probuzení.

Církev potřebuje duchovní otce a matky – Pamatujete si na podobenství o milosrdném Samařanovi, který na cestě našel zraněného člověka? Můžeme v něm vidět tři úrovně křesťanského života: 1 - Člověk leží zraněný na cestě. 2 - Milosrdný Samařan ho zvedne a odveze do hostince, kde se o něj postarají. 3 - Člověk se sám stává milosrdným Samařanem a pomáhá dalším. Hostinec můžeme přirovnat k církvi. Musíme si tedy položit otázku: Kdo se stará o lidi, které nám přivádí milosrdný Samařan? Pán žně chce přivádět nové lidi, ale potřebuje zralý sbor, který se o ně dokáže postarat. Nechce, aby se z nich stali sirotci, kteří v církvi pouze přežívají. Jeden muž jménem Tomáš se jednou zeptal biskupa jedné z větších denominací v Anglii: „Proč církve nerostou? Proč jsou tak malé a nedokážou se posunout dál?“ Biskup chvíli přemýšlel a odpověděl: „Církve nerostou, protože nejsou schopné a ani ochotné postarat se o nové lidi. Lidé nemají čas na záležitosti církve.“ O nové lidi je totiž potřeba pečovat, být s nimi, pomáhat jim a vést je k duchovnímu růstu. K tomu potřebujeme duchovní otce a matky. Pokud poroste počet lidí, kteří přicházejí ke Kristu, musí úměrně růst také počet těch, kteří se o ně dokážou starat. Jestliže poroste generace synů, ale nevznikne generace otců a matek, budeme znovu vychovávat duchovní sirotky. Ti pak budou stejný způsob života předávat dalším generacím. Proto musí povstat mnoho pracovníků. Bůh říká: „Nemodlete se za žeň, modlete se za pracovníky.“ Potřebujeme pracovníky na žni i pracovníky v církvi.

Potřebujeme rovnováhu mezi organizací a Duchem - Pokud chceme vidět rostoucí evangelický sbor, musí mít své místo dvě oblasti: - organizace a všechno, co s ní souvisí; - duchovní prostředí a duchovní služba.
Jedno nemůže nahradit druhé. Církev zaměřená pouze na organizaci bude sice dobře fungovat, ale nebude v ní život. Bez života nepřichází proměna a bez proměny nejsou plody. Na druhou stranu samotná duchovní stránka nestačí. Máme různé skupinky, ale potřebujeme také přemýšlet o tom, jak sbor prakticky budovat a rozvíjet. Je to jako letadlo se dvěma křídly. Které letadlo, které přišlo o jedno křídlo, doletělo do cíle? Stejnou rovnováhu potřebujeme také v duchovním životě: Boží slovo a modlitbu s chválami. Nemůžeme si vybrat pouze jedno. Pro duchovní růst a službu potřebujeme vytvořit dostatek prostoru a nepřenechat všechen čas a energii pouze organizační práci.

Jak funguje služba dobrovolníků v našem sboru - Jednou jsme se sestrou kurátorkou spočítali, že se během nedělního shromáždění v Hošťálkové zapojuje přibližně třicet dobrovolníků. Patří mezi ně lidé, kteří: otevírají a připravují shromáždění; zajišťují modlitební stráž a v zimě odklízejí sníh; vítají příchozí; připravují videopřenos a promítání písní; zajišťují hudební doprovod, čtení a oznámení; vedou přímluvné modlitby a nedělní školu; připravují občerstvení; kopírují a rozvážejí kázání; přijímají finanční dary. Všechno se odehrává v zákulisí. Patří to k organizačnímu křídlu, díky kterému může fungovat také duchovní služba. Jednou jsem měl dokonce pokušení vyhlásit všem dobrovolníkům jednu neděli volno. Chtěl jsem vidět, co se stane, kdyby všichni přistupovali ke službě tak, jako by nebyla důležitá. Všechno by se rozsypalo. Proto potřebujeme spolupracovat. Co vlastně znamená dobrovolnictví? Podle slovníkové definice je to dobrovolná, neplacená a vědomá práce ve prospěch druhých nebo celé společnosti. Dobrovolník za svou práci nedostává hmotnou odměnu, ale získává nové zkušenosti, přátele, pocit smysluplnosti a naplnění. Důležité je ale rozlišovat mezi dobrovolnictvím a přirozenou pomocí v rodině. Když pomáhám vlastní babičce, není to dobrovolnictví. Je to přirozená pomoc někomu, kdo patří do mé rodiny. Když ale pomáhám v hospici, dobrovolnictvím to je. A právě zde si musíme položit otázku: Je pro nás místní sbor skutečným domovem? Jsou lidé kolem nás naší rodinou, nebo je sbor pouze nějakou institucí? Pokud jsou zde naši bratři, sestry a blízcí, potom služba není jen dobrovolnická činnost. Je to přirozené rozhodnutí: **Tohle je moje místo. Tohle je můj domov.** Představte si, že bych přišel za babičkou, která mě požádá o nákup, a zeptal se jí: „A co za to dostanu jako dobrovolník? Bude k tomu mleté maso s hranolky a okurkou?“ Ona by mi nejspíš odpověděla: „Jdi ty darebáku! Vždyť mi pomáháš jako vnuk své babičce!“ A kdybych jí po přinesení nákupu ještě řekl: „Ale nepoděkuješ mi?“, vidíme, jak nesmyslné by to bylo. Záleží tedy na tom, čím pro nás sbor je a komu vlastně sloužíme. Nestačí jen říkat: „Zapoj se!“ Musíme nejprve pochopit, že církev je náš duchovní domov a rodina. **Sloužíme Bohu tím, že sloužíme lidem.** Bez vzájemné služby nemá růst sboru šanci. **Žalm 100,2:** „Radostně služ Hospodinu! Vstupte před jeho tvář s plesem!“ Někteří lidé říkají: „Já sloužím Bohu, ale lidem nesloužím.“ Ježíš však učil, že když někomu dáme napít, nasytíme ho nebo navštívíme, jako bychom to udělali jemu. Neexistuje služba Bohu, při které současně odmítáme sloužit lidem. Ježíš je hlavou církve. My jsme jednotlivé údy jednoho těla, které se navzájem podporují a posilují. Lidé zvenčí nás mají poznat podle toho, že se navzájem milujeme. Láska totiž slouží.
Marek 10,44–45: „Kdo chce být mezi vámi první, buď otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“ Chceš být jako Ježíš? Žij jako Ježíš. On nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil. Zároveň nemůžeme očekávat, že se do služby hned zapojí lidé, kteří přicházejí poprvé nebo Ježíše ještě neznají. My jsme tady především pro ně. Jsou jako zraněný

člověk z podobenství o milosrdném Samařanovi, kterého někdo přivezl do hostince. Nemůžeme přece člověku, který je napůl mrtvý a leží na oslu, říct: „Zapoj se do dobrovolnické služby!“ Nejdříve potřebuje pomoc a péči. Ale když už je součástí církve, postupně se staví na nohy a nepotřebuje, aby mu někdo neustále něco podával, přichází čas zapojit se. Je to jako při rehabilitaci. Nejprve člověk potřebuje pomoc, ale postupně se učí znovu pohybovat. Stejně tak někdo dvacet let chodí do církve, zatímco ostatní za něj stále běhají. Ale jednou musí přijít chvíle, kdy začne běhat také sám. Je čas zapojit se do života církve a začít žít jako Ježíš.

Služba dětem a mladým - Pro každé nedělní setkání dětí potřebujeme přibližně pět lidí. Potřebujeme, aby se zapojilo dalších pět pravidelných pomocníků. Pokud se to podaří, mohl by každý sloužit přibližně jednou za měsíc. To je únosný a pravidelný rytmus. Když se potřebný počet lidí nezapojí, někteří budou muset sloužit dvakrát nebo třikrát za měsíc. Po čase zjistí, že je to příliš náročné, a odejdou. Postupně se přetíží i ti, kteří zůstanou. Musíme pochopit, že jsme tým a máme se navzájem podporovat. Jsme vděční, že naše děti mohou mít vlastní nedělní program. Aby to tak mohlo pokračovat, potřebujeme dostatek lidí také pro službu dětem a dorostu.

Finance a spravedlivé rozdělení odpovědnosti - Pokud chceme, aby náš sbor rostl a rozvíjel se, potřebujeme také finance. Jde o to, aby finanční břemeno nesli všichni spravedlivě. Co znamená spravedlivě? Odpověď hledáme v Bibli, která je naším měřítkem. Pravidelné náklady na provoz sboru, jeho pracovníky a další činnosti činí měsíčně 162 284 Kč. Jak tedy toto břemeno rozdělit? **Deuteronomium 16,17:** „Každý přinese, co může dát, podle požehnání Hospodina, tvého Boha, které ti udělil.“ Nejde o to rozdělit účet na 600 stejných dílů. Každý má přispívat podle toho, co mu Bůh dal. Jeden přinese 400 Kč, druhý 4 000 Kč a třetí 40 000 Kč. V Božích očích mohou být tyto dary rovnocenné. Bůh nepočítá počet nul, ale posuzuje, co komu dal a co kdo může přinést. **1. Korintským 16,2:** „V první den týdne, nechť každý z vás dá stranou, co může postrádat, aby sbírka nezačala teprve tehdy, až k vám přijdu.“ Apoštol Pavel nás vede k tomu, abychom o finanční podpoře církve přemýšleli předem, ne až na poslední chvíli. **Exodus 23,15:** „Nikdo se neukáže přede mnou s prázdnou.“ Jak tedy máme dávat? Základem dávání je podle tohoto kázání desátek. Desátek si nevymysleli v Hošťálkové ani žádný současný kazatel. Je to biblický model, který znamená dávat deset procent svého příjmu na Boží dílo. **Malachiáš 3,8–12:** „Smí člověk okrádat Boha? Vy mě okrádáte. Ptáte se: ‚Jak tě okrádáme?‘ Na desátcích a na obětech pozdvihování. Jste stiženi kletbou proto, že mě okrádáte, celý ten pronárod! Přinášejte do mých skladů úplné desátky. Až bude ta potrava v mém domě, pak to se mnou zkuste, praví Hospodin zástupů: Neotevřu vám snad nebeské průduchy a nevyleji na vás požehnání? A bude po nedostatku. Kvůli vám se obořím na škůdce, aby vám nekazil plodiny země, abyste na poli neměli neplodnou vinnou révu, praví Hospodin zástupů. Všechny národy vám budou blahořečit a stanete se vytouženou zemí, praví Hospodin zástupů.“ Pán zaslibuje požehnání těm, kteří přinášejí desátky. Další biblické texty: **Leviticus 27,30:** „Všechny desátky země z obilí země a z ovoce stromů budou Hospodinovy; jsou svaté Hospodinu.“ **Přísloví 3,9–10:** „Cti Hospodina ze svého majetku i prvotinami z celé své úrody! Bohatě se naplní tvé sýpky, moštem budou přetékat tvé kádě.“ **Genesis 28,22:** „Tento kámen, který jsem postavil jako posvátný sloup, stane se domem Božím. A ze všeho, co mi dáš, odvedu ti poctivě desátky.“ Desátek je možné přirovnat k pecce v avokádu. Když sníš celé avokádo i s peckou, nic z ní nevyroste. Pecka se má zasadit, aby mohla vyrůst nová rostlina. Stejně tak desátek nemáme spotřebovat, ale přinést Pánu. Desátky přinášené do místního sboru vytvářejí zázemí a zásobu v Božím domě.

Jaká je finanční situace našeho sboru? - Ve sborové kartotéce máme přibližně 686 lidí. Pro jednoduchý výpočet předpokládejme, že 69 z nich nemá žádný příjem a zbývajících 600 lidí pobírá alespoň minimální mzdu. Při částce 20 800 Kč měsíčně by jejich společný příjem činil 12 480 000 Kč. Desátek z této částky by představoval 1 248 000 Kč měsíčně. Dále se podívejme na průměrný čistý příjem ve Vsetíně, který je podle uvedených údajů 31 295 Kč. Pokud bychom vycházeli z tohoto příjmu, 600 lidí by mělo měsíčně přinést na desátcích 1 877 700 Kč. To znamená přibližně 469 425 Kč za jednu neděli. Jaká je ale skutečnost? Průměrná nedělní sbírka za posledních osm měsíců činila 5 041 Kč. Pokud započítáme také příspěvky od lidí, kteří nás sledují online, dostaneme se přibližně na 6 000 Kč. Samotný provoz budovy bez pracovních úvazků a dalších nákladů stojí přibližně 320 000 Kč ročně. Jedno nedělní shromáždění nás stojí kolem 5 600 Kč. **Lukáš 16,11–12:** „Jste-li nepoctiví v záležitostech tohoto života, kdo může důvěřovat vaší víře v Boha?“ „Neumíte-li správně zacházet s mizernými penězi, jak vám může Bůh svěřit věčné bohatství?“ Pokud chceme jako sbor zažívat skutečný průlom, musíme pochopit, že jedním z klíčů je finanční věrnost. Podle statistik několika organizací odvádějí desátek pouze dvě až tři procenta věřících na celém světě. Zbývajících 97 procent ho neodvádí. Někteří křesťanští vedoucí na základě těchto statistik upozorňují, že kdyby církev přinesla všechny desátky do Božího skladu během jediné neděle na celém světě, měla by prostředky k tomu, aby mohla zasáhnout evangeliem celý svět. Finance mohou být velkou překážkou, ale také prostředkem k průlomu. V knize Malachiáš Bůh říká, abychom přinášeli desátky a vyzkoušeli ho, zda nám neotevře nebeské průduchy. Přestože Bible učí, že nemáme pokoušet Boha, právě zde Bůh sám vybízí: „V tomto mě vyzkoušejte.“ **Skutky 20,35:** „Tím vším jsem vám ukázal, že máme takto pracovat, pomáhat slabým a mít na paměti slova Pána Ježíše, který řekl: ‚Blaze tomu, kdo dává, ne tomu, kdo bere.“ Objevili jsme už radost z dávání? Když poznáme, kolik radosti přináší podpora Božího království, přestaneme ji vnímat jako povinnost a začneme ji chápat jako výsadu.

Co jsme se naučili a jaké kroky jsou před námi - Především jsme si uvědomili, že **církví jsme my**. Některé věci přicházejí přímo od Boha, jiné nám Bůh přináší prostřednictvím druhých lidí. Proto potřebujeme obnovit domácí skupinky a zapojit se do nich. Jsou biblickým modelem růstu církve. Každého z vás chci povzbudit: - Zapoj se do dobrovolnické služby. - Zapoj se do budování našeho sboru. - Nesme společně odpovědnost a rozdělme si břemeno. - Služme společně a s radostí Bohu i lidem. Jako člen Boží rodiny chci být člověkem, který slouží a bere si příklad z Pána Ježíše. To není příklad od člověka, ale od samotného Ježíše.

Zapoj se do služby. - Nemusíš nic umět ani všemu rozumět. Naučíš se to postupně. Důležité je mít Ježíšovo srdce a přicházet s postojem: „Přicházím, abych sloužil. Přicházím, abych pomohl.“ Možná ani sám nevíš, co všechno umíš. Pomůžeme ti to objevit. Zapoj se také finančně do života sboru v souladu s Božím slovem. Základem je desátek, vedle kterého existují další způsoby dávání – oběti, prvotiny nebo sbírky na misii. Kdyby církev začala být věrná v přinášení desátků, dostala by se na úplně jinou úroveň. Někdy se místo toho dlouze dohadujeme o maličkostech. Abstraktní příklad. Řešíme, jestli koupit jedny, nebo druhé kapesníky, protože někde jinde jsou o tři koruny levnější. Nakonec potřebujeme další sbírku na cestu a na batoh, ve kterém je někdo přiveze. Místo toho, abychom se posouvali dopředu, stále řešíme drobnosti. Bible přitom mluví o tom, že v Božím domě má být zásoba. Sbor, který žádnou zásobu nemá a neustále si stěžuje, se nemůže plně soustředit na to, co je důležitější. Finance se mohou stát velkou překážkou, která nám zabrání jít dál. Proto potřebujeme nastavit rovnováhu.

Služme společně, nesme společně odpovědnost a budujme sbor, který bude živým společenstvím Kristových učedníků.